

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 716/2017-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. novembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2, čl. 40, čl. 50 ods. 1, 2 a 3 v spojení s namietaným porušením čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 3, čl. 5 ods. 1 a 4, čl. 6 ods. 1 a 2, čl. 8, čl. 13 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 28 T 65/2013 a jeho rozsudkom z 10. júna 2014, ako aj postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 50/2014 a jeho uznesením z 5. augusta 2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. novembra 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2, čl. 40, čl. 50 ods. 1, 2 a 3 v spojení s namietaným porušením čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“),

ako aj práv podľa čl. 3, čl. 5 ods. 1 a 4, čl. 6 ods. 1 a 2, čl. 8, čl. 13 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 28 T 65/2013 a jeho rozsudkom z 10. júna 2014 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“), ako aj postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 50/2014 a jeho uznesením z 5. augusta 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). K porušeniu označených práv malo dôjsť tým, že sťažovateľovi v jeho trestnej veci nebolo nikdy vznesené obvinenie. Sťažovateľ ústavný súd informuje, že podaním z 30. októbra 2017 požiadal Centrum právnej pomoci o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov na konanie pred ústavným súdom.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol právoplatne odsúdený rozsudkom okresného súdu sp. zn. 28 T 65/2013 z 10. júna 2014 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 1 To 50/2014 z 5. augusta 2014 (fotokópiu napadnutého rozsudku a napadnutého uznesenia sťažovateľ ústavnému súdu nepredložil, pozn.).

Sťažovateľ uvádza, že vo svojej právoplatne skončenej trestnej veci opakovane podal viacero návrhov na obnovu konania. Predovšetkým namieta, že v trestnej veci, v ktorej bol právoplatne odsúdený, mu nikdy nebolo doručené uznesenie o vznesení obvinenia, a teda nebol nikdy obvinený, a preto nemohol byť ani odsúdený.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie ním označených základných práv a slobôd podľa ústavy a práv podľa dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým uznesením krajského súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, ku ktorému malo dôjsť „*nevznesením obvinenia odsúdenému* [REDAKOVANÉ]“. Sťažovateľ sa zároveň domáha, aby ústavný súd zrušil rozsudok okresného súdu sp. zn. 28 T 65/2013 z 10. júna 2014, ako aj uznesenie krajského súdu sp. zn. 1 To 50/2014 z 5. augusta 2014, prikázal okresnému súdu obnoviť stav pred porušením základných práv a slobôd sťažovateľa a priznal mu finančné zadost'učinenie.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej

lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Keďže sťažovateľ napáda rozhodnutia všeobecných súdov z 10. júna 2014 (okresný súd) a z 5. augusta 2014 (krajský súd), je celkom zjavné, že svoju sťažnosť podal po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa odmietol pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

Nad rámec dosiaľ uvedeného ústavný súd poukazuje na prípis predsedníčky krajského súdu z 27. októbra 2017 priložený k sťažnosti, z ktorého vyplýva, že sťažovateľ v súvislosti s jeho sťažnostnou námietkou napadol právoplatné odsudzujúce rozhodnutia krajského súdu a okresného súdu dovolaním, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v uznesení sp. zn. 4 Tdo 17/2017 z 28. apríla 2017 tak, že ho odmietol. V odôvodnení označeného uznesenia najvyšší súd vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že mu nebolo doručené v jeho trestnej veci obvinenie, okrem iného uviedol: „... uvedená dovolacia námietka obvineného nie je pravdivá a je v rozpore so skutočnosťou. Zo strany č. l. 8 vyšetrovacieho spisu je nepochybne zrejmé, že uznesenie vyšetrovateľa PZ zo 06. 12. 2012 ČVS: OEP-1224/1-OVK-ZA-2012 o začatí trestného stíhania podľa § 199 os. 1 Tr. por. a vznesení obvinenia obvinenému [REDAKOVANÉ] podľa § 206 ods. 1 Tr. por. pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 2 písm. d) Tr. zák. mu bolo dňa 06. 12. 2012 doručené. Z osvedčenia o doručení (z návratky doručenky, ktorá je v uznesení pripojená) vyplýva, že prevzatie uznesenia v uvedený deň obvinený potvrdil vlastnoručným podpisom a ešte v ten istý deň ho napadol sťažnosťou, ktorá bola uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Žilina zo 07. 12. 2012 sp. zn. 3 Pv 1030/12 zamietnutá (č. l. 10 - 12 vyšetrovacieho spisu).“

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2017